

- 5) Är en skatt på produktion av använt kärnbränsle och radioaktivt avfall till följd av generering av kärnenergi, som endast behöver betalas av kärnkraftsföretag och som inte omfattar andra sektorer som skulle kunna ge upphov till sådant avfall, förenlig med artikel 191.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, "principen om att förorenaren ska betala", trots att andra företag som använder sådana ämnen eller källor i sin verksamhet inte beskattas även om de inverkar på den miljö som ska skyddas?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/72/EG av den 13 juli 2009 om gemensamma regler för den inre marknaden för el och om upphävande av direktiv 2003/54/EG (EUT L 211, 2009, s. 55).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/89/EG av den 18 januari 2006 om åtgärder för att trygga elförsörjning och infrastrukturinvesteringar (EUT L 33, 2006, s. 22).

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunal Supremo (Spanien) den 7 februari 2018 –
Iberdrola Generación Nuclear S.A.U. mot Administración General del Estado**

(Mål C-83/18)

(2018/C 182/05)

Rättegångsspråk: spanska

Hänskjutande domstol

Tribunal Supremo

Parter i det nationella målet

Klagande: Iberdrola Generación Nuclear S.A.U

Motpart: Administración General del Estado

Tolkningsfrågor

- 1) Utgör principen om att "förorenaren ska betala" – som återfinns i artikel 191.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, jämförd med artiklarna 20 och 21 i stadgan om de grundläggande rättigheterna, som fastställer de grundläggande principerna om jämlikhet och icke-diskriminering – med avseende på bestämmelserna i artikel 3.1 och 3.2 i direktiv 2009/72/EG ⁽¹⁾, när det gäller att bland annat eftersträva en konkurrensutsatt och icke-diskriminerande elmarknad där ingripanden endast får ske med hänvisning till det allmänna ekonomiska intresset, inbegripet miljöskydd, hinder för införande av skatter som uteslutande åläggs elproduktionsföretag som använder kärnenergi, när det huvudsakliga syftet med dessa skatter inte är miljömässigt utan att öka elenergisektorns intäktsvolym genom att dessa företag, jämfört med andra företag som bedriver samma verksamhet, bidrar mer för att finansiera det taxerelaterade underskottet?
- 2) På en konkurrensutsatt och icke-diskriminerande elmarknad, medger unionslagstiftningen åläggande av miljöskatter med hänvisning till de föroreningar som orsakas av kärnkraft, trots att detta inte anges i lagstiftningen utan i lagens ingress, på så sätt att när det gäller skatten på produktion av använt kärnbränsle och radioaktivt avfall utelämnas internaliseringen av de kostnader som ska täckas i den normativa lagtexten, och det finns en bristande tydlighet även beträffande förvaring av radioaktivt avfall, eftersom kostnaderna för hantering och förvaring redan täcks av andra skatter, och med tanke på att det saknas ett tydligt användningsområde för uppbörden och att de berörda företagen är skyldiga att påta sig ett skadeståndsansvar på upp till 1 200 miljoner?
- 3) Uppfylls kravet i artikel 3.2 i nämnda direktiv om att de ålägganden som ska införas med hänvisning till det allmänna ekonomiska intresset, inbegripet miljöskydd, ska vara klart definierade, transparenta, icke-diskriminerande och kontrollerbara, när det miljömässiga syftet med och de egenskaper som kännetecknar miljöskatterna inte framgår tydligt av den normativa delen av lagbestämmelsen?

- 4) Utgör principen om att "föreningen ska betala" i artikel 191.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, principerna om jämlikhet och icke-diskriminering i artiklarna 20 och 21 i den europeiska stadgan om de grundläggande rättigheterna och artiklarna 3 och 5 i direktiv 2005/89/EG ⁽²⁾, i den mån de avser att garantera att "den inre marknaden för el fungerar väl", genom att uppmana medlemsstaterna att se till "att de åtgärder som vidtas i enlighet med detta direktiv inte är diskriminerande och inte utgör någon orimlig belastning för marknadsaktörerna", hinder för en nationell lagstiftning som lägger finansieringen av det taxerelaterade underskottet på samtliga företag i elsektorn, men som ålägger kärnkraftsföretagen (med undantag för de vattenkraftsföretag vars energi anses vara förnybar) särskilt höga skatter, varigenom dessa företag alltså åläggs en högre skattebörda i jämförelse med andra företag som verkar på energimarknaden och som inte ålagts dessa förpliktelser men som i vissa fall ger upphov till mer föreningar, och varigenom dessa extra höga skatter motiveras med hänvisning till miljöskyddet, till följd av den risk och osäkerhet som bedrivande av kärnkraftsverksamhet medför, men utan att precisera några kostnader och utan att fastställa hur uppbörderna ska användas för att skydda miljön, och med beaktande av att hanteringen och förvaringen av avfallet redan är föremål för andra skatter och kärnkraftsföretagen har ett skadeståndsansvar samt att den fria konkurrensen snedvrids på den liberaliserade inre marknaden till förmån för andra elproducenter som använder produktionskällor som ger upphov till mer föreningar men som inte behöver betala några miljöskatter?
- 5) Är en skatt på produktion av använt kärnbränsle och radioaktivt avfall till följd av generering av kärnenergi, som endast behöver betalas av kärnkraftsföretag och som inte omfattar andra sektorer som skulle kunna ge upphov till sådant avfall, förenlig med artikel 191.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, "principen om att föreningen ska betala", trots att andra företag som använder sådana ämnen eller källor i sin verksamhet inte beskattas även om de inverkar på den miljö som ska skyddas?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/72/EG av den 13 juli 2009 om gemensamma regler för den inre marknaden för el och om upphävande av direktiv 2003/54/EG (EUT L 211, 2009, s. 55).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/89/EG av den 18 januari 2006 om åtgärder för att trygga elförsörjning och infrastrukturinvesteringar (EUT L 33, 2006, s. 22).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Rechtbank Noord-Nederland (Nederländerna) den 12 februari 2018 – Openbaar Ministerie mot ET

(Mål C-97/18)

(2018/C 182/06)

Rättegångsspråk: nederländska

Hänskjutande domstol

Rechtbank Noord-Nederland

Parter i det nationella målet

Sökande: Openbaar Ministerie

Motpart: ET

Tolkningsfrågor

- 1) Kan artikel 12.1 i rambeslut 2006/783/RIF ⁽¹⁾ tolkas så, att ett beslut om förverkande som övertagits från en utfärdande stat får verkställas i Nederländerna i form av en frihetsberövande åtgärd i den mening som avses i artikel 577c i straffprocesslagen, trots att Hoge Raad i ett avgörande av den 20 december 2011 ⁽²⁾ konstaterade att en frihetsberövande åtgärd ska betraktas som ett straff i den mening som avses i artikel 7.1 i Europakonventionen?